

Arrest

nr. 296 702 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16 / 4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, broers, die beweren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op respectievelijk 1 december 2020 en 7 januari 2021 en verzoeken op respectievelijk 3 december 2020 en 8 januari 2021 om internationale bescherming. Op 7 november 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen die de volgende dag aangetekend naar verzoekers worden verstuurd.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in het dorp Lodin in Kunduz – district. Je bent heden 15 jaar en dus minderjarig. Je hebt samen met je oudere broer R., R. (O.V. x.xxx.xxx, CG xx/xxxxx) Afghanistan verlaten. Je bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. In Afghanistan woonde je samen met je ouders en vier broers, waarvan er één overleden is. Je woonde in een grote qala waar ook de huishoudens van je vier ooms vaderszijde leven. Je vader was leerkracht. Je verklaart dat je samen met je broer R. Afghanistan diende te verlaten uit vrees voor de Taliban. Je broer R. had een garage in de stad Kunduz, waar er motoren en saranj (voertuig voor openbaar vervoer) werd hersteld. In de ochtend liep je school en in de namiddag was je meestal in de garage om met kleine dingen te helpen. Ook je oudste broer Z. werkte in de garage. Ongeveer twee maanden voor je vertrek is hij is om het leven gekomen toen er in de straat waar jullie garage lag, plots een vuurgevecht uitbrak tussen Taliban en overheidstroepen. Hierbij werd een raket afgevuurd. Je broer geraakte eerder al gewond in een aanslag waarbij een politieagent het doelwit was. Je broer R. kreeg regelmatig oproepen van de Taliban om hun motoren te herstellen. De oproepen waren dwingend. Je broer R. en soms Z., moesten daarvoor naar de plaats gaan waar de Taliban zich ophielden, zoals o.a. in het district Chahardara. Aanvankelijk werd je broer nog betaald voor zijn diensten, maar na enige tijd betaalden ze hem niet meer. Dit frustreerde hem. Op een bepaald moment werd je broer opnieuw door de Taliban gevraagd om twee motoren te herstellen. Hij ging naar Chardara en herstelde de motoren. Toen hij op de terugweg was, hoorde hij vliegtuigen een aanval uitvoeren in de buurt van de plek waar hij vandaag was gekomen. Hij hoorde later van iemand dat er twee Taliban op motoren waren neergeschoten. Je broer en je vader kregen een oproepingsbrief en diende zich hiervoor bij de rechtbank van de Taliban te verantwoorden. De Taliban gaven je broer R. de schuld van de dood van de twee motorrijders. Later werd je vader nog eens gesommeerd. Hij probeerde duidelijk te maken dat zijn zoon R. onschuldig was, maar je vader werd door de Taliban geslagen. Van toen zijn de problemen verder toegenomen en je vader besloot om jou samen met R. te laten vertrekken. Je vader vreesde voor jou omdat als je zou opgroeien en ook in de garage zou gaan werken, je met dezelfde problemen zou worden geconfronteerd als je broer. Je verliet samen met je broer Afghanistan en jullie reisden via Iran naar Turkije, waar jullie besloten naar België te komen. Vervolgens gingen jullie via Griekenland naar Macedonië, waar je gescheiden geraakte van je broer. Je reisde verder via Servië, Hongarije en Oostenrijk naar Italië, Frankrijk en België waar je op 03 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Je broer kwam kort daarna en vroeg om internationale bescherming op 08 januari 2021. Je broer vertelde je recent dat na de machtsovername de Taliban naar het huis van je vader kwamen en naar zijn zoon vroegen.

Je stelt bij terugkeer een vrees te hebben vanwege de Taliban omwille van de redenen die aanleiding gaven tot het vertrek van jou en je broer. Je vermeldt nog andere redenen van vrees bij terugkeer, zijnde het gebrek aan scholen in Afghanistan, het feit dat je geen baard mag laten staan en dat je vijf keer per dag moet bidden in de moskee, het feit dat muziek verboden is en je ook geen vriendin mag hebben, zoals hier in België het geval is.

Ter ondersteuning van je vraag om internationale bescherming, leg je volgende stukken neer: een foto van jullie huis nadat het beschadigd geraakte door een raket, een diploma van je broer en een bewijs dat hij mecanicien is, een vestigingsbewijs van de garage, verscheidene foto's van R. aan het werk, alsook foto's van jou, je jongere broer K., je oudere broer Z. en foto's van de twee leerjongens van de garage, een kopie van de taskara van je vader en een attest van de garage op naam van R. Deze stukken bevinden zich eveneens in het dossier van je broer R.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een

professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Uit je diverse verklaringen en de stukken neergelegd in het administratieve dossier blijkt dat jij je integraal baseert op dezelfde motieven als je meerderjarige broer R. inzake zijn vraag om internationale bescherming. Je haalt geen andere elementen aan als reden van vertrek dan deze genoemd in het dossier van je broer. Je grootste vrees ten opzichte van Afghanistan is dat je daar niets zou kunnen doen en dat jullie mogelijks opnieuw zou worden meegenomen door de Taliban om iets te doen voor hen (CG p.15). Er moet echter worden vastgesteld dat je zelf nooit persoonlijk bent benaderd door de Taliban, gezien je jonge leeftijd (CG p.15). Je gevraagd om welke reden je vader bevreesd was voor jou, zeg je hierover dat als je groter zou zijn je dan ook in de garage zou werken en problemen zou krijgen (CG p.13). Je verklaart verder dat je vader je meestuurde met je broer R., omdat hij bang was dat je in de toekomst problemen zou krijgen met de Taliban of in een incident zoals dat waarin je broer Z. het leven liet (CG p.15). Aangaande dit incident moet worden opgemerkt dat je broer het leven liet in een incident van willekeurig geweld (CG p.11). Hoe betreurenswaardig ook, zijn dood was niet het gevolg van een persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien je je vluchtrelaas baseert op dezelfde motieven en elementen als deze van je meerderjarige broer dient ten aanzien van jou eenzelfde beslissing te worden aangehouden. Inzake de vraag om internationale bescherming van je broer R., R. werd hem de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1 par. A lid 2 van de Conventie van Genève, alsook de subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet geweigerd. Deze beslissing wordt ook voor jou aangehouden.

Een kopie van de beslissing die betekend werd aan je broer R., R. (CG xx/xxxxx, OV x.xxx.xxx) vind je integraal terug in de blauwe map van jouw administratief dossier.

Daarnaast vermeldde je in ondergeschikte orde nog enkele andere redenen waarom je liever niet terugkeert naar Afghanistan, zijnde het gebrek aan scholen in Afghanistan, het feit dat je geen baard mag laten staan en dat je vijf keer per dag moet bidden in de moskee, het feit dat muziek verboden is en je ook geen vriendin mag hebben, zoals hier in België het geval is (CG p.13-14). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij/uiters en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat het niet dragen van een baard deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat jij dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn waardoor je jou niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De door jou neergelegde documenten, eveneens neergelegd in het dossier van je broer, kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De foto van een gedeeltelijk vernield huis geeft geen context en bewijst niet dat het over jouw huis gaat. De foto's van jou en je verschillende broers zijn een aanwijzing van jullie werkzaamheden in een garage die niet worden betwist.

De opmerkingen bij het verslag van het persoonlijk onderhoud, per mail (foto's) doorgestuurd dd. 11/10/22 raken niet aan de essentie van het vluchtrelaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden

ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden

vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Terzake haalde u enkele zaken aan (zie infra).

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische stekking. U verklaart twintig jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Lodin in de Afghaanse provincie Kunduz. U woonde hier tot net voor uw vertrek uit Afghanistan samen met uw ouders, uw drie jongere broers, uw ooms langs vaderszijde, uw neven en nichten langs vaderszijde en de moeder van uw vader. Uw oudere broer overleed twee à drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan.

Na ongeveer vijf à zes jaar in de leer te zijn gegaan bij een garagist, opende u drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan een garage in de stad Kunduz. U repareerde bromfietsen en tuk-tuks, en deed ook het onderhoud en de bedrading van generatoren. Uw oudere broer Z. en jongere broer M. hielpen u hierbij. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd u voor het eerst gevraagd door de taliban om hun bromfietsen te herstellen op locatie. Dit deed u gedurende de voornoemde twee jaar meer dan honderd keer. De eerste drie à vier maanden werd u hiervoor betaald. Hierna betaalden ze u ongeveer een jaar lang met rijst en tarwe, waarna ze volledig stopten met iets in ruil te geven voor uw diensten. Ondanks dat u uw diensten niet meer gratis wilde aanbieden, werd u hiertoe toch gedwongen. In het kader hiervan lichtte u dan ook met een brief van uw dorpsoudsten de voormalige Afghaanse autoriteiten in over de uitbuitingspraktijken van de taliban. De autoriteiten zagen uw reeds geleverde diensten aan de taliban echter eerder aan als verraad dan dat zij bereid waren om u bij te staan.

Vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan weigerde u de taliban verder te helpen. Naar aanleiding hiervan bedreigden ze u met de dood. Twee à drie dagen later vond er een vuurgevecht tussen de voormalige Afghaanse autoriteiten en de taliban voor uw garage plaats waarbij er een raket op uw garage werd afgevuurd. Hierbij kwam uw oudere broer Z. om het leven.

Een tijdje na de dood van uw broer werd u opnieuw benaderd door de taliban, meer specifiek door een talib die Q. werd genoemd, om op locatie bromfietsen te gaan herstellen. Toen u bezig was met deze herstelling cirkelden er drones boven de locatie waar u zich bevond met de talibanleden, waarna de taliban in een auto wegvluchtte. Toen u daarna zelf met de taxi vertrok, hoorde u van de taxichauffeur dat er een gevecht plaatsvond waarbij bromfietsen werden aangevallen. De volgende dag contacteerde Q. u

telefonisch met de boodschap dat u naar de talibanrechtbank moest komen. Eens aangekomen bij de rechtbank werd u beschuldigd van het vrijgeven van de locatie van de taliban aan de voormalige Afghaanse autoriteiten en van het informeren van de overheid over dat u niet vergoed werd voor uw diensten door de taliban. Uw vader die mee naar de rechtbank gekomen was, werd door de taliban aangemaand dat u moest doen wat de taliban van hem vroeg, dat ze door u in de problemen waren gekomen en dat u zelf in de problemen zou komen als u hen nog zou tegenwerken. Een paar dagen later werden u en uw vader opnieuw door de taliban uitgenodigd om naar hun rechtbank te komen. Uw vader mocht echter niet mee binnen waarna ook hij werd geslagen. U kreeg de waarschuwing van de taliban dat hun wil wet is. Hierna zei uw vader dat uw leven in gevaar is en dat het beter is dat u Afghanistan ontvluchtte.

Meer specifiek volgens de Afghaanse kalender in de maand Jawza van het jaar 1397 of 1398 (volgens de Westerse kalender juni 2018 of 2019) ontvluchtte u samen met uw jongere broer M. Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk om vervolgens op 8 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Na uw vertrek uit Afghanistan bezocht de taliban nog uw huis. Uw vader werd lastiggevallen en er werd gevraagd naar u en uw broer. Twintig dagen voor uw persoonlijk onderhoud op 24 juni 2022 bezocht de taliban uw huis voor de laatste keer.

Bij terugkeer vreest u omwille van voornoemde redenen gedood te worden door de taliban. Uw broer M. (O.V. x.xxx.xxx) diende in België op 3 december 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een foto van de vergunning voor de opening van uw zaak, een brief waarin uw problemen bevestigd worden afgeleverd door de District Development Assembly, de taskara (Afghaans identiteitsbewijs) van uw vader, een foto van de lidkaart van de Mullah-vereniging van Kunduz van uw vader, een foto van de stemkaart van uw vader, een foto van het identiteitsdocument van de Vereniging voor Leerkrachten van uw vader, een foto van de studentenkaart van uw vader, een foto van de vier certificaten met betrekking tot de leerkrachtenopleiding van uw vader, een foto van het document met schoolresultaten van uw vader, een foto van de toelating om te mogen werken als leerkracht van uw vader, dertien kopieën van foto's van uzelf, uw broers en uw neef; vier foto's van uw huis waar een LPG raket van de voormalige Afghaanse autoriteiten op viel; de enveloppe waarin de documenten die vanuit Afghanistan naar u werden verstuurd zaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde meer specifiek dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan, omdat u gedood zou worden door de taliban. Om onderstaande redenen bent u er evenwel niet in geslaagd om uw problemen met de taliban aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn **volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de

asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan stelde het CGVS vast dat u om de hieronder vernoemde redenen nalaat een duidelijk zicht te geven op zowel uw identiteit, als uw plaatsen van eerder verblijf en uw vluchtmotieven.

Zo liet u na om overtuigende stukken voor te leggen ter staving van **uw identiteit**. U verklaarde meer specifiek, toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gewezen op het belang van het voorleggen van dergelijke documentatie, dat uw documenten, waaronder uw taskara, toevalligerwijze drie dagen geleden verloren waren gegaan toen uw huis in brand stond (zie administratie dossier 'ontvangstbewijs documenten' dd. 16 april 2021). Het feit dat u vervolgens tijdens uw persoonlijk onderhoud dan alsnog een noemenswaardig aantal documenten wist voor te leggen, is dan ook uiterst merkwaardig. De verklaring dat deze documenten zich op een andere locatie bevonden, doet de voornoemde bedenking niet teniet (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 24/06/2022 p. 3), zeker aangezien het voornamelijk om foto's van documenten gaat. Bovendien wist u tijdens uw persoonlijk onderhoud een brief voor te leggen waarin uw problemen worden bevestigd en ook wordt gesproken over het verloren gaan van uw huis door het toedoen van vijanden in het jaar '2020'. Daar u in april 2021 voor de DVZ wist te verklaren dat uw huis slechts "drie dagen geleden" vuur vatte, verliezen uw documenten, alsook uw voornoemde verklaringen, plotsklaps al hun geloofwaardigheid.

Bovendien specificeerde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS met betrekking tot het verlies van uw huis verder meer dat het werd getroffen door een 'LPG' raket van de voormalige Afghaanse autoriteiten toen zij in gevecht waren met de taliban (CGVS p. 11). Ter staving van deze verklaring legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS **vier foto's voor van de restanten van uw huis** voor (zie groene map document 12). Dat dit effectief uw huis betreft en niet gewoon een willekeurige ruïne, baseert zich echter slechts op blote beweringen. In het licht hiervan merkt het CGVS op dat het op zijn minst vreemd is dat de ramen van de woning die op de door u voorgelegde foto's te zien zijn, deels intact zijn gebleven. Dit aldus ondanks de inslag van een 'LPG' raket en brand in uw huis. Voornoemde vaststellingen ondergraven danig uw verklaringen met betrekking tot het verlies van uw identiteitsdocument, waardoor er bij het CGVS reeds een eerste keer vragen rijzen over uw algehele oprechtheid en werkelijke identiteit.

In de plaats van uw taskara wist u dan weer wel een foto van een vergunning voor uw garagezaak voor te leggen waarop uw pasfoto en naam staat (zie groene map documenten 1 en CGVS p. 3). Echter rijzen er op basis van dit document eveneens vragen met betrekking tot uw geloofwaardigheid. Dit aangezien de desbetreffende vergunning een vergunning voor een zaak betreft voor, volgens de Afghaanse kalender, de periode vanaf de 23ste dag van de vierde maand in het jaar 1398 (14 juli 2019) tot de 30ste dag van de negende maand in het jaar 1398 (21 december 2019). Naar uw eigen verklaringen was u echter rond deze periode Afghanistan al ontvlucht. Zo verklaarde u voor de DVZ ongeveer in juli 2019 Afghanistan te hebben verlaten (zie administratie 'Verklaring DVZ' nr. 37). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u dan weer, volgens de Afghaanse kalender, in het jaar 1397 (2018) uit Afghanistan te zijn vertrokken (CGVS p. 5). Om hierna plots in een volgende verklaring te specificeren dat u in de maand Jawza van het jaar 1397 (juni 2018) óf 1398 (juni 2019) Afghanistan verliet (CGVS p. 6). Niet alleen zijn uw uiteenlopende verklaringen over de datum van uw vertrek uit Afghanistan uiterst bedenkelijk, ook vallen ál deze data van vertrek vrijwel vóór de door u aangevane vergunning van uw zaak. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat u na uw vertrek nog een vergunning voor een zaak in Afghanistan zou aangaan op uw naam. Rekening houdend met de door u aangehaalde talibanproblemen (zie infra) zou het bovendien zo mogelijk nog vreemder zijn dat u in de periode net voor uw vertrek nog een dergelijke vergunning zou aangaan. Voornoemde vaststellingen ondergraven uw relaas in grote mate, ondermijnen uw bewering ooit een garage te hebben uitgebaat en doen bovendien ook vermoeden dat u het CGVS liever geen zicht geeft op wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten.

Verder slaagde u er ook niet in om eensluidende verklaringen af te leggen ten aanzien van de DVZ en het CGVS met betrekking tot uw precieze vluchtmotieven. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u driemaal werd **ontvoerd door de taliban** en dat u telkens enkele uren werd vastgehouden, u werd gevraagd om te stoppen met uw winkel waar u automechanieker was, u hen moest vervoegen en gratis hun wagens moest herstellen (zie administratief dossier 'vragenlijst CGVS' nr. 5 en 'verklaring DVZ' nr. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS schetste u een heel ander beeld met betrekking tot de voornoemde situatie. Zo verklaarde u niet alleen dat uw garage geen herstellingen van wagens deed, maar ook dat u maar liefst meer dan honderd keer op vraag van de taliban met hen meeding om hun motorfietsen te herstellen (CGVS p. 15). Het betwistbaar voorwerp van uw herstellingen terzijde gelaten,

dient er gewezen te worden op het opvallend aantal keren dat u de taliban ten dienste stond over een periode van twee jaar. Wanneer u dan ook werd geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ slechts sprak over drie ontvoeringen, wist u te specificeren dat het er geen drie maar wel twee waren. Het is dan ook opmerkelijk dat, ondanks het feit dat u meer dan honderd keer gedwongen ten dienste stond van de taliban, u wel slechts van twee ontvoeringen sprak, een aantal dat nota bene niet overeenkomt met uw verklaringen bij de DVZ. Daar het een dermate klein en specifiek aantal betreft is het bevreemdend dat u zich alsnog zó kon vergissen.

Ook komt u terug op uw verklaring bij de DVZ dat de taliban wilde dat u uw garage sloot. Zo stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de taliban u niet vroeg om uw winkel te sluiten. Meer nog, u voegde hier zonder toelichting aan toe dat de voormalige Afghaanse autoriteiten uw winkel sloten (CGVS p. 17). Dit betreft een verklaring die alles behalve strookt met het feit dat u tegelijkertijd zowel bij de DVZ als bij het CGVS wist te vertellen dat **uw winkel werd getroffen door een explosie**. Zo verklaarde u bij de DVZ dat toen u weigerde de taliban te vervoegen, de taliban een bom in uw winkel plaatste en hiermee alles verwoestte. Hierbij zou uw broer om het leven zijn gekomen. U verklaarde na dit voorval Afghanistan te hebben verlaten (zie administratief dossier 'vragenlijst CGVS' nr. 5 en 'verklaring DVZ' nr. 17). Bij het CGVS wist u dan weer te specificeren dat twee à drie dagen nadat u weigerde om mee te gaan met de taliban, er een explosie voor uw garage plaatsvond naar aanleiding van een gevecht tussen de taliban en de voormalige Afghaanse autoriteiten dat in de buurt van uw garage plaatsvond (CGVS p. 12). U kon de raket die voor uw garage zou zijn gevallen echter niet specifiek linken aan uw conflict met de taliban. Na confrontatie met deze veelzeggende tegenstrijdigheid, draaide u plots uw kar door te verklaren dat u niet wist of het een bom was die tot ontploffing kwam of een raket die op uw garage werd afgevuurd. Hieraan voegde u merkwaardig genoeg toe dat u ook niet wist of het de taliban of de overheid was die deze mogelijks doelbewust afvuurde richting uw garage (CGVS p. 17). Weerom laat u op deze wijze alle transparantie achterwege. Ook voor wat betreft het tijdstip van de explosie die uw winkel trof, laat u na een eensluidende verklaring af te leggen. Zo gaf u aan bij de DVZ dat uw garage één à anderhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ werd verwoest. Daar dit persoonlijk onderhoud plaatsvond op 16 april 2021, wil dit zeggen dat uw garage ongeveer tussen november 2019 en april 2020 werd verwoest (zie administratief dossier 'vragenlijst CGVS' nr. 5). Uit uw hierboven vernoemde verklaringen bleek echter dat u ten laatste in juli 2019 Afghanistan verliet, hetgeen bijzonder bevreemdend is. Bovendien verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw garage vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd getroffen door een explosie, waardoor de contradictie met uw verklaring bij de DVZ enkel groter wordt en uw geloofwaardigheid naar een nieuw dieptepunt zakt (zie supra en CGVS p. 17-18). Aan deze vaststelling dient volledigheidshalve te worden toegevoegd dat u nalaat iets van documentatie voor te leggen die zowel de schade aan uw winkel als de dood van uw broer zouden staven, waardoor het CGVS zich aldus enkel kan baseren op uw blote en ongeloofwaardig bevonden beweringen.

Aansluitend op voornoemde vaststelling, stelt het CGVS aldus vast dat u in tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ, níet meteen na de explosie die uw garage trof **het besluit nam om Afghanistan te ontvluchten**. Meer nog, u verklaarde bij het CGVS dat u een tijdje na de dood van uw broer, verrassend genoeg opnieuw gevraagd werd door de taliban om hun motorfietsen te herstellen. Pas na een aanval door de voormalige Afghaanse autoriteiten op de taliban gedurende deze herstelling en het feit dat u voor de talibanrechtbank er verschillende keren van beticht werd om de autoriteiten te hebben ingelicht over de locatie van de taliban en de uitbuiting van uw diensten, besloot u het land te verlaten (zie infra). Dat u dergelijke essentiële elementen naliet om reeds bij de DVZ voor te leggen, kan alles behalve serieus genomen worden. In het licht hiervan dient er bovendien op gewezen te worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS overigens bevestigde dat het gesprek met de DVZ goed was verlopen. U werd er bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en hoewel u meende slechts een korte samenvatting te mogen geven van uw motieven, had u na afloop niets meer toe te voegen. Bovendien werden uw verklaringen u voorgelezen en verklaarde u zich akkoord met de inhoud ervan (CGVS p. 3; Vragenlijst CGVS). Dat u zichzelf aldus dusdanig en meermaals zou tegenspreken ondergraft uw geloofwaardigheid dan ook in grote mate.

Voornoemde flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde voor de Belgische asielinstanties DVZ en CGVS aangaande dermate wezenlijke onderdelen van uw vluchtrelaas, alsook uw uiterst gebrekkige en vage verklaringen die hiermee gepaard gingen, tasten uw algehele geloofwaardigheid onomkeerbaar aan.

Ten tweede wist u evenmin te overtuigen met het **vluchtrelaas dat u bij het CGVS vooropstelde**. Zo ontbreekt uw afzonderlijk beoordeelde vluchtrelaas zowel aan logica als transparantie, en wel hierom.

Om te beginnen wist u de omkadering van uw vluchtmotieven die u bij het CGVS uit de doeken deed allerm minst aannemelijk te maken, waardoor uw vrees reeds bij voorbaat wordt ondermijnd. Zo wist u het CGVS niet te overtuigen van uw **veelvuldige contacten met de taliban**. Ondanks het feit dat u in een periode van twee jaar méér dan honderd keer uw diensten verleende aan de taliban, wist u opvallend genoeg nauwelijks iets te vertellen over de leden waarmee u in contact kwam. Zo verklaarde u dat ze áltijd gemaskerd waren en een bril droegen waardoor ze niet herkenbaar waren. Een dergelijk gegeven is echter uiterst bizar, gezien u op regelmatige basis enkele uren met hen spendeerde, u geld, tarwe en rijst van hen ontving en zij, zoals u zelf wist aan te geven, gedurende verschillende periodes zelf de controle hadden over uw dorp (CGVS p. 6 en 16). Het is dan ook meer dan onwaarschijnlijk dat u, indien u werkelijk in de mate waarin u zelf omschreef zich in het gezelschap van de taliban hebt bevonden, slechts een dermate zwakke persoonsomschrijving kon geven. Ook wanneer u sprak over de naam van het talibanlid dat u contacteerde in het kader van uw berechting voor de rechtbank van de taliban, blijft u meer dan vaag. Zo verklaarde u op raadselachtig wijze dat hij, als hoofd van de taliban van de noordelijke zoon, 'Q.' genoemd werd. Dit betekent echter simpelweg 'persoon die de Koran citeert' (CGVS p. 12). Het is bijgevolg zeer opvallend dat u zijn naam niet verder wist te specificeren, ondanks zijn vooraanstaande rol zowel bij de taliban als in uw relaas.

Met het profiel dat u uzelf toeschreef wist u evenmin het CGVS van uw contacten en gedwongen samenwerking met de taliban te overtuigen. Hoewel uw familie volgens u niet als overheidsgezind werd beschouwd door de taliban, wist u in het kader hiervan wel te vertellen dat uw neef in het Afghaanse Nationale Leger zat en de neef van uw vader bij de Afghaanse lokale politie, al wist u dit niet te staven (CGVS p. 14). U wist dan ook wel aan te geven dat de taliban uw familie 'wat lastig' vindt en dat uw oom langs vaderszijde in het kader hiervan werd lastiggevalen (CGVS p. 18). Dit in het achterhoofd houdend, is het op z'n minst opmerkelijk dat de taliban dan net beroep zou doen op een persoon die behoort tot een familie die niet volledig bij hen in de smaak viel (CGVS p. 14). Gezien u bovendien zelf uw dorp omschreef als een groot dorp dat zeer dicht bij de stad gelegen is, lijkt het alles behalve waarheidsgetrouw dat u de enige beschikbare garagist was, laat staan de meest betrouwbare eensgezinde die de taliban ter hunner beschikking zouden kunnen hebben (CGVS p. 6 en 9). Daar waar u bovendien verklaarde dat de taliban twee jaar frequent gebruik maakte van uw diensten, is het ook zeer vreemd dat ze beroep deden op uw garage, die zich in het centrum van een grote stad bevond (CGVS p. 8-9). Een locatie die nota bene overwegend uitsluitend onder de controle stond van de voormalige Afghaanse autoriteiten (CGVS p. 9). Dat de taliban bijgevolg specifiek het risico nam om uitsluitend u in te schakelen voor de herstellingen aan hun bromfietsen, doet de wenkbrauwen fronsen. In het licht van voornoemde vaststellingen is het eveneens des te meer bevreemdend dat de taliban u dwong om voor hen te werken. Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'landeninformatie') blijkt dan ook dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich ten dienste van hen willen stellen. Daarenboven gebeurt dit doorgaans op basis van lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Iets waar in uw geval geenszins sprake van is. Het CGVS heeft dan ook sterk haar twijfels over de betrouwbaarheid van uw uitzetting met betrekking tot uw veelvuldige diensten voor de taliban. **Daar waar de omkadering van uw uiteindelijke vluchtmotieven aannemelijkheid ontbreekt, wordt de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette problemen die tot uw vlucht uit Afghanistan hebben geleid op deze wijze reeds bij voorbaat danig ondermijnd.**

Voor wat betreft uw situatieschets met betrekking tot **de specifieke problemen met de taliban die u ertoe brachten om Afghanistan te ontvluchten**, stelde het CGVS vast dat deze wegens gebrek aan logica als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd moet worden. U verklaarde de overheid op de hoogte te hebben gebracht van de gedwongen dienstverleningen voor en wanbetalingen van de taliban aan de hand van een brief die u liet opstellen door uw dorpsoudsten. Niet alleen vormt dit een uiterst onbezonnen en onlogische reactie, gezien de diensten die u reeds aan de taliban leverde de afgelopen jaren en de vijandschap tussen beide partijen, ook berust deze handeling slechts op blote beweringen die u niet staakt (CGVS p. 21). Zelfs indien u wel de voormalige Afghaanse autoriteiten zou hebben gecontacteerd zou het bovendien zeer vreemd zijn dat de taliban dit überhaupt te weten kwam. Op basis van voornoemde vaststellingen wist u het CGVS dan ook alles behalve te overtuigen van deze interactie met de autoriteiten. Bovendien verklaarde u dat u een tijdje na de explosie die uw garage trof, opnieuw werd gevraagd om motorfietsen van de taliban op locatie te gaan herstellen. Dat dit na voornoemde aanslag en klachten bij de autoriteiten weerom aan u werd gevraagd, is frappant. U stelde daarenboven dat het mogelijks de taliban kon zijn die uw garage trachtte te verwoesten omwille van uw weigering om voor hen te werken. Dat zij daarna ondanks het verlies van uw garage en het wantrouwen dat zij reeds tegenover u hadden getoond alsnog specifiek u nodig hadden voor de reparatie van hun motorfietsen, tart alle verbeelding. Net zoals het feit dat u verklaarde in een onafhankelijke taxi naar de locatie van herstel te zijn gebracht.

Te meer u sprak van een ontvoering door de taliban na het overlijden van uw broer, kan dit alles behalve op deze wijze omschreven worden (CGVS p. 17). U werd dan ook naar eigen zeggen in het kader van de gedwongen herstellingen steeds via een onafhankelijke taxichauffeur telefonisch gecontacteerd door de taliban en naar de desbetreffende locatie gebracht. Het gezag dat u op deze wijze toekent aan de taliban is opmerkelijk (CGVS p. 16).

Tijdens uw laatste herstelling voor de taliban vlogen er naar uwer verklaringen drones over (CGVS p. 12). Van deze drones maakte u vreemd genoeg wat later plots vliegtuigen (CGVS p. 18). Een noemenswaardig verschil dat weerom de wenkbrauwen doet fronsen. Het vliegend object dat de talibanleden deed wegvlugten in hun wagen terzijde gelaten, merkt het CGVS overigens op dat het tegen alle logica indruist dat u vervolgens beticht wordt van het vrijgeven van de locatie van de taliban. Zo gaf u zelf aan dat er vooreerst drones of vliegtuigen van de voormalige Afghaanse autoriteiten overvlogen voor de aanval op de motorfietsen effectief plaatsvond. Vanuit vogelperspectief konden de voormalige Afghaanse autoriteiten ongetwijfeld personen traceren die zich, zoals u zelf reeds omschreef, duidelijk qua klederdracht onderscheidde van een gewone burger. Zijnde altijd gemaskerd en met een bril (CGVS p. 17). Verder meer kan op basis van uw omschrijving van de veiligheidssituatie in uw regio worden vastgesteld dat er op regelmatige basis een machtswisseling was tussen de voormalige Afghaanse autoriteiten en de taliban (CGVS p. 6). Het zich voordoen van een dergelijke gerichte aanval door de voormalige Afghaanse autoriteiten hoeft dan ook geen verrassing te zijn. Het lijkt dan ook uiterst bizar dat u, als gegeerde garagist van de taliban hier de schuld van zou krijgen. Verder meer dient er op gewezen te worden dat de locaties waar u de herstellingen uitvoerde alles behalve geheime locaties uitmaakten. Zo betrof de herstelllocatie die werd aangevallen door de autoriteiten meer specifiek de Vrijdagsbazaar, waar naar uw eigen omschrijving aldus andere winkels aanwezig waren en een aantal recreatieve sportvelden (CGVS p. 12). Alles behalve een afgelegen locatie dus. Dat u bijgevolg specifiek gevisieerd wordt ondanks de ongetwijfeld talrijke aanwezigheid van andere personen, raakt kant noch wal. Eens geconfronteerd met de aanwezigheid van de taxichauffeur die ook geen lid was van de taliban en zijn mogelijke contacten met de autoriteiten, wist u hier slechts een gebrekkige verklaring voor te geven (CGVS p. 17). Zo wees u op het feit dat het net tijdens uw aanwezigheid gebeurde en alle andere keren niet (CGVS p. 19). Deze verklaring houdt absoluut geen stand, mede omdat u reeds meer dan honderd keer met de taliban meeging zonder dat er iets gebeurde, u bovendien zelf aanwezig was op de locatie die gebombardeerd werd en nota bene ná de taliban deze locatie verliet (CGVS p. 12). Op deze wijze wist u alles behalve de aantijgingen van de taliban aan uw adres hard te maken.

*Wegens het voornoemde gebrek aan reden van de taliban om u met de vinger te wijzen en te berechten, is het geen verrassing dat u alsook nalaat consistente verklaringen af te leggen met betrekking uw oproepingen voor de **talibanrechtbank**. Zo is eerst en vooral de mate waarin u volledig naast de kwestie antwoordde op duidelijk geformuleerde vragen aangaande dit onderdeel van uw relaas, enorm opvallend. Deze werden door het CGVS uitgelicht en aan de map met landeninformatie toegevoegd (zie document 1). U liet meer specifiek faliekant na om een duidelijk zicht te geven op zowel de tijdsaanduiding als de frequentie van uw bezoeken aan de rechtbank. Zo gaf u vooreerst aan twee keer de talibanrechtbank te hebben bezocht. De eerste keer werd u de dag na de aanval op de taliban opgeroepen om naar de rechtbank te komen. De tweede en laatste keer die u in eerste instantie vooropstelde, zou volgens u enkele dagen later zijn geweest. Dit was meteen ook het moment dat uw vader werd geslagen door de taliban. Nadat de taliban u hierna dagelijks lastig begon te vallen, besloot u om het land te verlaten (CGVS p. 12-13). Echter wanneer u hierover specifiek opnieuw werd gevraagd, gaf u plots volledig andere informatie vrij. Zo verklaarde u plots meer dan tien keer naar de talibanrechtbank te zijn geweest en meer specifiek twee keer per week. Uw vader zou na deze intensieve terrorisatie de laatste keer, zijnde een week voor uw vertrek, geslagen zijn geweest (CGVS p. 17-18). Aldus niet enkele dagen nadat u voor de eerste keer de talibanrechtbank bezocht zoals u vooreerst vooropstelde. Voornoemde verklaringen stroken aldus allerm minst met wat u kort daarvoor hierover uit de doeken deed, waardoor u alles behalve op consistente en transparante wijze ook dit onderdeel van uw relaas eigenhandig ondergraaft. Daarenboven is de modus operandi van de taliban die u op deze wijze vooropstelde allerm minst overtuigend. Zo is het bizar dat de taliban u meerdere malen opriep en u beschuldigde van verraad zonder effectief tot een bestraffing te komen. Dat zij u volgens u op deze wijze wilde doen bekennen dat u de overheid contacteerde is bizar (CGVS p. 18), aangezien u zelf tegelijkertijd aangaf dat zij reeds overtuigd waren van uw contacten met de overheid en zij bovendien aan u wisten te vertellen dat de macht om alles te bepalen in hun handen ligt (CGVS p. 13). Dat zij aldus nog zouden wachten op uw bekentenis, kan allerm minst aangenomen worden. Bovendien moet in het kader hiervan opgemerkt worden dat het simpelweg bizar zou zijn dat u, zijnde een spion die al eerder de locatie van de taliban aan de autoriteiten zou hebben doorgegeven, meermaals zou worden opgeroepen om de talibanrechtbank te bezoeken. Het is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat de taliban het risico zou nemen om mogelijks op deze wijze*

opnieuw te worden gebombardeerd. **Uw algeheel gebrek aan transparantie en consistentie met betrekking tot dermate essentiële elementen in uw vluchtrelaas, zorgt ervoor dat uw problemen met de taliban allerm minst geloofwaardig bevonden kunnen worden.**

In het licht van bovenstaande vaststellingen moet uw vluchtrelaas als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Oostenrijk wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in Oostenrijk een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast uw hierboven reeds besproken documenten, kunnen bovendien de overige neergelegde documenten, zijnde **de taskara en schooldocumenten van uw vader, de foto's van uzelf en uw familieleden in Afghanistan en de enveloppe waarin de documenten vanuit Afghanistan naar u zijn verzonden** (zie groene map documenten nrs. 3-10, 11 en 13)), bovenstaande appreciatie niet ombuigen daar zij in het licht van uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas geen relevante bijdrage vormen. Over het **geheel van documenten** (zie groene map) moet bovendien worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Het feit dat u een brief voorlegt van uw dorpsoudsten die uw problemen met de taliban bevestigt kan dan ook allerm minst als valabel stavingsstuk beschouwd worden. In het kader hiervan dient er gewezen te worden op het gesolliciteerd karakter van deze brief, aangezien deze volledig gebaseerd is op de door u voorgeschotelde verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

Vooreerst gaan verzoekers in op de beoordeling van hun asielmotieven. Zij maken hierbij de bedenking dat er in de bestreden beslissingen geen enkele tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen wordt aangehaald. Nochtans, aldus verzoekers, zijn hun verklaringen niet exact hetzelfde en is het duidelijk dat zij beide over dezelfde gebeurtenissen vertellen vanuit hun eigen perspectief. Vervolgens is het luidens het verzoekschrift opmerkelijk dat de verklaringen van eerste verzoeker nergens geanalyseerd worden en dat zijn beschermingsverzoek aldus niet aan een individuele beoordeling onderworpen wordt en dat alleen de verklaringen van tweede verzoeker besproken worden. Overigens staat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, te lezen dat de werkzaamheden van de broers in de garage niet betwist worden. Verzoekers kunnen dan ook niet begrijpen waarom aan de problemen die zij ondervonden omwille van hun werkzaamheden dan wel getwijfeld wordt.

Wat de invraagstelling van de identiteit van tweede verzoeker en van de authenticiteit van de neergelegde documenten betreft, halen verzoekers aan dat zij zich in Turkije bevonden toen hun huis in Afghanistan geraakt werd en in een brand opging, maar dat zij de exacte datum hiervan niet kennen. Verder weten verzoekers niet hoe ze, naast de door hen neergelegde foto's die de brand in hun huis bewijzen, nog meer kunnen hard maken dat dit hun ouderlijk huis is. Ze menen hun best gedaan te hebben om bewijsmateriaal te verzamelen om hun relaas te staven en aan hun medewerkingsplicht te voldoen en betreuren ten zeerste dat aan de foto's nauwelijks bewijswaarde wordt gehecht. Ze verduidelijken verder dat het klopt dat niet hun hele huis vernield werd, dat onder meer de gastenkamer, waar documenten liggen die ze konden toevoegen aan hun dossier, intact bleef. Ze verduidelijken thans dat de meeste belangrijke documenten in de slaapkamer van hun ouders lagen, die werd vernield.

Vervolgens gaan verzoekers in op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van tweede verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Zij werpen vooreerst op dat het voor verzoekers om internationale bescherming niet zo eenvoudig is om de essentie van hun problemen te begrijpen, dat ze begrepen dat ze later de kans zouden krijgen om de incidenten toe te lichten en dat dit niet de bedoeling was van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens bevestigen verzoekers dat tweede verzoeker wel degelijk twee keer werd meegenomen door de taliban. Indien hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken drie keer zou opgegeven hebben, dan betreft dit volgens hen een vergissing. Tweede verzoeker herstelde motoren en generatoren, geen wagens en verklaarde dat hij wel honderd keer verplicht werd door de taliban om hun motoren te herstellen, hetgeen uiteraard bij wijze van spreken is. Tweede verzoeker kon het exacte aantal niet tellen, maar het was héél vaak. Wanneer hij spreekt over de ontvoeringen, verwijst hij naar de momenten waarop hij motoren moest herstellen nadat hij dit weigerde omdat hij er niet langer voor betaald werd. In verband met de tegenspraak van tweede verzoeker omtrent de sluiting van zijn winkel wensen verzoekers te verduidelijken dat hun garage op een gegeven moment één week gesloten werd door de toenmalige Afghaanse autoriteiten, wegens het niet betalen van belastingen en de taliban

hen nooit vroegen om de garage te sluiten aangezien ze nood hadden aan tweede verzoekers diensten. Wat de explosie en het gevecht voor de garage betreft, waarbij hun oudste broer om het leven kwam en dit ongeveer een jaar voor hun vertrek uit Afghanistan, werpen verzoekers op dat ze niet weten van welke zijde de raket afkomstig was en dat dit incident, voor zover zij weten, toeval was.

In verband met het gebrek aan kennis in tweede verzoekers hoofde over de talibanleden die hem telkens contacteerden, halen verzoekers aan dat zij niet weten welke informatie de verwerende partij dan wel verwachtte. Het enige deel van de verborgen gehouden gezichten van de gewapende talibanleden dat duidelijk was, waren hun ogen. Deze talibs spraken niet met tweede verzoeker, tenzij om hem bevelen te geven en hij weet absoluut niets over hen, ondanks het feit dat hij verschillende keren met hen mee moest komen. Beide verzoekers gaven luidens het verzoekschrift tijdens hun persoonlijke onderhoud de namen van de strijders die ze kennen.

Wat betreft de gedwongen praktijk van rekrutering door de taliban, kunnen verzoekers alleen maar vaststellen dat hun ervaring in de praktijk afwijkt van hetgeen de verwerende partij beweert op basis van de informatie waarover zij beschikt.

Tot slot geven verzoekers nog aan dat tweede verzoeker tweemaal werd opgeroepen om zich naar de talibanrechtbank te begeven. Hij kreeg dan wel geen straf, maar werd verplicht om zijn diensten te blijven verlenen zonder hiervoor vergoed te worden.

Voorts gaan verzoekers in op hun situatie als 'verwesterde Afghaan' na de machtsovername door de taliban. *In casu* liet de verwerende partij volgens verzoekers na om hun situatie na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, wat indruist tegen hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bepaald in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Verzoekers wijzen op een door NANSSEN in oktober 2021 gepubliceerd onderzoek naar de specifieke situatie van Afghaanse mannen die een volgend verzoek indienden na de machtsovername door de taliban. In haar onderzoek raadpleegde NANSSEN verscheidene bronnen die allemaal hetzelfde bevestigen, namelijk dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel blijkt te verslechteren en dat het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft. In tegenstelling tot de situatie vóór de machtsovername, blijkt bovendien dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief beschouwd zouden kunnen worden. Dit wordt bevestigd door het UNHCR in haar adviesnota van februari 2022. De bestreden beslissing druist volgens verzoeker dan ook in tegen het advies van het UNHCR.

Voor 'verwesterde' Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven) is de situatie bovendien zeer gevaarlijk geworden. Ook het UNHCR bevestigt dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds vóór de machtsovername een negatieve beslissing kregen. Bovendien blijkt uit eerder onderzoek dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden. Verwestern staat, volgens de taliban en ook de Afghaanse samenleving, gelijk aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen. Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren, zullen te maken krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren. NANSSEN staat deze bevinding met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden. Bovendien lopen terugkeerders eveneens het risico om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de taliban, doordat ze vermoeden dat aanzienlijke rijkdommen verworven werden in het Westen. Tenslotte kennen terugkeerders ook een reële vrees tegenover hun gemeenschap.

Verzoekers stellen voorts dat het belangrijk is een onderscheid te maken tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering. Wat betreft, enerzijds, gepercipieerde verwestering, wijzen verzoekers op arrest nr. 228 224 van de Raad van 30 oktober 2019 en naar het onderzoek van NANSSEN dat bovendien arresten van de Raad, die in deze lijn oordeelden, verzamelt. Wat betreft, anderzijds, daadwerkelijke bekering, verwijzen verzoekers naar een EASO-rapport uit 2017.

Ten slotte zijn terugkerende 'verwesterde' Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep. Zij die tot deze groep behoren, lopen niet alleen het risico op vervolging door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap. Ook OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving. Uit verschillend onderzoek blijkt dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld omwille van hun verblijf in Europa. De actoren van dit geweld variëren van familieleden tot burens en andere leden van de gemeenschap, maar ook de taliban. Er kan van terugkeerders niet verwacht worden dat ze "*het spel meespelen*" en zich opnieuw aan de regels houden

om zo vervolging te vermijden. Dit zou immers ingaan tegen het beginsel dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen. De conclusie van het onderzoek van NANSSEN is dan ook:

“NANSSEN concludeert dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, proregeringsgezinnd of als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Een ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN- Vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.”

Ook al beloofden de taliban dat ze terugkeerders niet zouden afstraffen, de ervaring leert volgens verzoekers dat aan deze woorden weinig vertrouwen gehecht kan worden. Verzoekers sluiten zich aan bij de conclusie die door NANSSEN werd getrokken wat betreft de situatie voor Afghanen die na een lang verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan.

Vervolgens opperen verzoekers dat zij een heel andere kledingstijl hebben, geen lange baard hebben, graag naar muziek luisteren, een sociaal netwerk hebben opgebouwd en hun best doen om Frans te leren. Ze betogen dat hun reis naar en hun verblijf in Europa sinds geruime tijd een duidelijke impact op hen heeft nagelaten. Ze leerden zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen en achten het onmogelijk om zich te integreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving. Verzoekers opperen verder dat zij hun best doen om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en op hun eigen benen proberen te staan. Eerste verzoeker ging meteen naar school en tweede verzoeker heeft werk in een restaurant. Ze stellen zich gebruiken en gewoontes te hebben eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan en ze halen aan niet bekend te zijn met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de niet vergevingsgezinde taliban worden opgelegd. Verder wijzen zij op het slechts zeer sporadisch contact met hun ouders, hun afkomst uit de provincie Kunduz en het risico dat zij onder de aandacht van de taliban kunnen komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar hun lokale gemeenschap daar zij lang genoeg uit het land zijn geweest om de te verwesteren of minstens als dusdanig beschouwd te worden.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijzen verzoekers vooreerst opnieuw naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, en stellen zij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Het komt er volgens verzoekers dus op aan om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. Wat dit betreft, blijkt uit de interactieve dialoog betreffende het rapport over Afghanistan van de Hoge Commissaris dat door de machtsovername wel degelijk de situatie aanzienlijk verslechterde, wat ook wordt bevestigd door *World Food Programme* in haar vooruitzichten voor februari tot en met mei 2022 en door de Wereldbank. Zoals ook door de Raad werd aangehaald in voormeld arrest nr. 270 813, staat, aldus verzoekers, een aantal zaken het verzamelen van volledige informatie over de mensenrechtensituatie in verschillende delen van het land in de weg, waardoor het op het moment van neerleggen van het verzoekschrift vooralsnog onmogelijk is om te besluiten dat een persoon afkomstig uit Afghanistan niet als vluchteling erkend kan worden. Dat de situatie schrijnend en uitermate ernstig is, blijkt eens te meer uit de oproep van de *UN Emergency Relief Coordinator* M. Griffiths en verder verwijzen verzoekers naar een rapport van UNDP van oktober 2022. Vervolgens analyseren verzoekers de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (m.n. gezondheidszorg, voedsel en water), net zoals de huidige staat van werkgelegenheid/werkloosheid, waarna een analyse van de humanitaire situatie volgt. Zij werpen op dat de taliban ofwel niet in staat zijn, ofwel onwillig zijn, om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Verzoekers besluiten dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

Ook voor wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijzen verzoekers naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. In eerste instantie besliste de Raad

dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsovername van de taliban het conflict-gerelateerde geweld en het aantal burgerslachtoffers sterk afnam, waardoor er geen sprake meer is van *“een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”*. Een belangrijke precisering is volgens verzoekers echter dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en dat de situatie aldaar onstabiel blijft. Alle landeninformatie waarnaar in het arrest wordt verwezen, maakt bovendien gewag van de moeilijkheden wat betreft het bekomen van informatie in het land op dit moment. Bovendien wijzen verzoekers op het volgende:

“4.4.17 In het licht van deze informatie laat de verwerende partij na te verduidelijken welke factoren in periode van 31 augustus 2021 tot 8 december 2021 doorslaggevend geweest zijn in haar oordeel dat situatie voldoende gestabiliseerd is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit klemmt des te meer nu in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 sterk de nadruk wordt gelegd op de beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen, onder meer omdat veel bronnen zijn weggevallen (p.8-11). De Raad is dan ook niet overtuigd dat er heden voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt over de algemene situatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.67).”

Deze bedenking is volgens verzoekers inderdaad ook in het onderhavige geval zeer pertinent, daar de verwerende partij, net zoals het geval was in de beslissing die met het arrest van 31 maart 2022 werd geannuleerd, evenmin informatie neerlegt die dateert van na december 2021.

In verband met de informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan, halen verzoekers aan dat het niet zo is dat het geweld volledig verdween of dat er geen burgerslachtoffers meer vielen sinds de machtsovername. Bovendien blijkt dat ISKP sinds de overname het aantal aanslagen opdreef en dat de organisatie plots in meer provincies aanwezig is. Vooral in Jalalabad bleek het IS-geweld torenhoog. Het EASO-rapport, dat door de verwerende partij slechts gedeeltelijk gelezen werd, bevestigt deze zorgwekkende trend. EUAA waarschuwt bovendien voor potentiële banden met Al-Qaeda. De situatie blijft aldus extreem onzeker en volatiel. Het rapport van de *UK Home Office* poogt vervolgens, zo stellen verzoekers, om een zo volledig mogelijk overzicht te geven van de veiligheidsincidenten die nog plaatsvonden en het aantal burgerslachtoffers dat daarbij viel. Een aantal organisaties publiceert deze informatie ook niet langer, en zij die het nog wel doen ondervinden dat deze taak steeds moeilijker wordt. Ook ASYLOS en EASO publiceerden in hun laatste *updates* (respectievelijk van 6 april 2022 en januari 2022) een overzicht van veiligheidsincidenten. Volgens verzoekers neemt het geweld terug toe en schetst het rapport van ACLED van april 2022 een grim beeld van de veiligheidssituatie. Ook in Kunduz, de provincie waarvan verzoekers afkomstig zijn, vonden in oktober 2022 verschillende gewelddadige incidenten plaats.

Wat betreft het bewind van de taliban, stelt NANSEN in haar onderzoek: *“Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind.”* In *La Libre* verscheen op 23 maart 2022 een opiniestuk dat pijnlijk duidelijk maakt hoe het aanvoelt om te moeten leven onder talibanbewind, en hoe beslissingen die aan Afghanen de beschermingsstatus weigeren dan ook moeilijk te begrijpen zijn. Uit de informatie die op dit moment beschikbaar is, blijkt volgens verzoekers daarenboven dat het bewind dat in de praktijk gevoerd wordt, strenger is dan de talibantop in de hoofdstad oorspronkelijk verkondigde. In diezelfde lijn besluit ook de *UK Home Office* in haar laatste rapport. Vlak na de machtsovername werden meteen verschillende grove mensenrechtenschendingen vastgesteld. Daar komt volgens verzoekers nog bij dat een leven onder talibanbewind *an sich* risico's met zich meebrengt. Verzoekers stellen, in verband met hun persoonlijke omstandigheden, dat *in casu* niet wordt bestreden dat zij jonge mannen zijn, die nu al ruime tijd in Europa verblijven, wat *“persoonlijke omstandigheden”* inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

Verzoekers besluiten dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de situatie in Afghanistan ‘op dit moment’ wel degelijk *“een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”*.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad in hoofdorde om hen het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- Nansen, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 3);
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 4);
- UNOCHA, *"Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights"*, 8 februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 5);
- OHCHR, *"Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan"*, 7 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 6);
- World Food Programme (WFP), *"Our presence is hope': Call for US \$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan"*, 25 januari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 7);
- United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 8);
- U.K. Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, April 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 9);
- U.K. Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation, februari 2022"*, met verwijzing naar de weblink (stuk 10);
- France 24, *"Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter"*, 8 november 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 11);
- U.K. Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation"*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 12);
- La Libre, *"Les Afghans aussi méritent notre aide"*, 23 maart 2022, met verwijzing naar de weblink, (stuk 13);
- OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »"*, 26 maart 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 14);
- Hasth-e-Subh Daily, *"U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province"*, 8 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 15);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *"Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS"*, 25 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 16);
- NANSEN Note 2 – 22, *"Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers"*, 23 juni 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 17);
- 11.11.11 en UPINION, *"Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul"*, 11 augustus 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 18).

2.2.2. Op 19 september 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments"*, 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 23 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

2.2.3. Op 21 september 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad nog een aanvullende nota over, waarin erop wordt gewezen dat, bij beslissing van de Dienst Voogdij van 9 maart 2023, de voogdij over eerste verzoeker op 6 maart 2023 beëindigd werd omdat eerste verzoeker het Belgische grondgebied verlaten heeft. De betreffende beslissing van de Dienst Voogdij wordt hierbij gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekers geven niet aan welke bepaling van artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, specifiek door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geven zij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Landeninformatie

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken.

In tegenstelling tot wat verzoekers doorheen hun kritiek in het voorliggende verzoekschrift trachten te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers' land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers' voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers verklaren hun land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omwille van de problemen van tweede verzoeker met de taliban die hem beschuldigden van het vrijgeven van hun locatie aan de voormalige Afghaanse autoriteiten en van het informeren van deze overheid over het feit dat hij, als garagist, niet vergoed werd voor zijn aan hen gedwongen verleende diensten. Eerste verzoeker baseert zich integraal op dezelfde motieven als tweede verzoeker, zijn meerderjarige broer. Daarnaast vermeldde eerste verzoeker in ondergeschikte orde nog enkele andere redenen waarom hij liever niet terugkeert naar Afghanistan, zijnde het gebrek aan scholen, het feit dat hij geen baard mag laten staan, dat hij vijf keer per dag moet bidden in de moskee, dat muziek verboden is en men er geen vriendin mag hebben. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

Blijkens de ten aanzien van tweede verzoeker genomen bestreden beslissing, die ook ten aanzien van eerste verzoeker werd aangehouden aangezien deze zijn verzoek baseert op dezelfde motieven en elementen als tweede verzoeker, wordt omstandig geoordeeld en overwogen dat het gezamenlijk voorgehouden vluchtrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. Vooreerst (i) liet tweede verzoeker na een duidelijk zicht te geven op zowel zijn identiteit, plaatsen van eerder verblijf en datum van vertrek uit Afghanistan. Verder (ii) zitten er flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van tweede verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal met betrekking tot dermate wezenlijke onderdelen van zijn vluchtrelaas en tasten zijn uiterst gebrekkige en vage verklaringen die hiermee gepaard gaan zijn algehele geloofwaardigheid onomkeerbaar aan. Zo is het (a) opmerkelijk dat tweede verzoeker, ondanks het feit dat hij meer dan honderd keer gedwongen ten dienste stond van de taliban, slechts van twee ontvoeringen sprak tijdens zijn persoonlijk onderhoud, wat overigens ook niet overeenkomt met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook (b) komt tweede verzoeker terug op zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban wilden dat hij zijn garage sloot en is hij niet eenduidig over het incident waarbij zijn winkel werd getroffen door een explosie. Tevens (c) wordt vastgesteld dat tweede verzoeker, in tegenstelling tot zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet meteen na de explosie die zijn garage trof het besluit nam om Afghanistan te ontvluchten. Bovendien (iii) wist verzoeker evenmin te overtuigen met het vluchtrelaas dat

hij bij het commissariaat-generaal vooropstelde en dat zowel logica als transparantie ontbreekt. Zo (a) wist tweede verzoeker niet te overtuigen van zijn veelvuldige contacten met de taliban, wist hij opvallend genoeg nauwelijks iets te vertellen over de talibanleden waarmee hij in een periode van twee jaar meer dan honderd keer in contact kwam en komt hij niet verder dan een zwakke persoonsomschrijving. Met het profiel dat hij zichzelf toeschreef, wist hij (b) evenmin te overtuigen van zijn contacten en gedwongen samenwerking met de taliban. Tweede verzoekers situatieschets met betrekking tot de specifieke problemen met de taliban die hem ertoe brachten zijn land van herkomst te ontvluchten (c) wordt wegens een gebrek aan logica volstrekt ongeloofwaardig beschouwd. Zo weet hij niet te overtuigen van zijn interactie met de autoriteiten, kent hij een opmerkelijk gezag aan de taliban toe, rijzen er meerdere vraagtekens bij wat er tijdens en na de laatste herstelling voor de taliban gebeurde, laat hij na consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de frequentie van zijn oproepingen voor de talibanrechtbank en is de door hem vooropgestelde *modus operandi* van de taliban allerminst overtuigend. Volledigheidshalve (iv) wordt opgemerkt dat het nalaten om in de gepasseerde landen van de Europese Unie internationale bescherming te verzoeken afbreuk doet aan de nood om internationale bescherming. De door verzoekers neergelegde documenten en door eerste verzoeker gemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud (v) kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht. De Raad stelt vast dat verzoekers met hun betoog in het verzoekschrift niet verder komen dan het grotendeels volharden in de verklaringen van tweede verzoeker en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat er volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde vrees voor de taliban.

2.3.7.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk hebben gemaakt. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat het gezamenlijk asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig is en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissingen.

2.3.7.3. Verzoekers maken voorafgaand de bedenking dat er in de bestreden beslissingen geen enkele tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen wordt aangehaald, niettegenstaande hun verklaringen niet exact hetzelfde zijn en zij beide over dezelfde gebeurtenissen vertellen vanuit hun eigen perspectief. Voorts achten zij het opmerkelijk dat de verklaringen van eerste verzoeker nergens geanalyseerd worden, dat zijn beschermingsverzoek aldus niet aan een individuele beoordeling onderworpen wordt en dat alleen de verklaringen van tweede verzoeker besproken worden.

Verzoekers ontkennen geenszins dat eerste verzoeker zich integraal baseert op dezelfde motieven als zijn meerderjarige broer, tweede verzoeker. Waar zij opwerpen dat er in het kader van de beoordeling van hun beschermingsverzoeken geen tegenstrijdigheden tussen hun onderlinge verklaringen worden aangehaald, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit (*in casu* onderlinge) tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar beslissingen op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van tweede verzoeker met de taliban, waarop eerste verzoeker zich integraal steunt. Dat er in de bestreden beslissingen geen tegenstrijdigheden vermeld worden tussen de verklaringen van verzoekers onderling, betreft een argument dat dan ook niet relevant is.

De Raad werpt verder op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij zich voor wat betreft de beoordeling van de respectievelijke verzoeken om internationale bescherming op de verklaringen van beide verzoekers heeft gebaseerd en niet slechts hoofdzakelijk op de verklaringen van tweede verzoeker. Uit de motivering van de ten aanzien van eerste verzoeker genomen beslissing blijkt verder dat de eigen, bijkomende redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wel degelijk zijn onderzocht en besproken, zoals onder de bespreking van punt 2.3.7.9. zal blijken. Gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekers – broer die hun land van herkomst zouden zijn ontvlucht omwille van de problemen van tweede verzoeker met de taliban – verwees de commissaris-generaal in de beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen naar de beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoeker. Deze handelwijze betekent geenszins dat het verzoek van eerste verzoeker niet ernstig of niet individueel werd onderzocht en dat hij geen eigen beslissing kreeg. Immers dient te worden vastgesteld dat in de ten aanzien van eerste verzoeker genomen beslissing ook terdege rekening gehouden werd met de aangehaalde eigen problemen.

Verder voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, te lezen valt dat de werkzaamheden van de broers in de garage niet betwist wordt en dat zij bijgevolg niet begrijpen waarom aan de problemen die zij ondervonden omwille van hun werkzaamheden dan wel getwijfeld wordt. De Raad stipt aan dat, in zoverre mag aangenomen worden dat deze werkzaamheden niet worden betwist, gelet op de pertinente bemerkingen van de verwerende partij in verband met de identiteit van tweede verzoeker en de geloofwaardigheid van ooit een garage te hebben uitgebaat, het niet is omdat verzoekers werkzaam waren in een garage dat daarom ook *ipso facto* geloof moet en kan worden gehecht aan de door hen beweerde problemen omwille van die werkzaamheden. Uit het geheel van pertinente motieven blijkt overigens dat hieraan niet in het minst geloof kan worden gehecht.

2.3.7.4. Vooreerst wordt op goede gronden overwogen dat tweede verzoeker nalaat een duidelijk zicht te geven op zowel zijn identiteit, plaatsen van eerder verblijf als vertrekdatum uit Afghanistan. Dit wordt door de verwerende partij terdege als volgt onderbouwd:

“Zo liet u na om overtuigende stukken voor te leggen ter staving van uw identiteit. U verklaarde meer specifiek, toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gewezen op het belang van het voorleggen van dergelijke documentatie, dat uw documenten, waaronder uw taskara, toevalligerwijze drie dagen geleden verloren waren gegaan toen uw huis in brand stond (zie administratie dossier ‘ontvangstbewijs documenten’ dd. 16 april 2021). Het feit dat u vervolgens tijdens uw persoonlijk onderhoud dan alsnog een noemenswaardig aantal documenten wist voor te leggen, is dan ook uiterst merkwaardig. De verklaring dat deze documenten zich op een andere locatie bevonden, doet de voornoemde bedenking niet teniet (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 24/06/2022 p. 3), zeker aangezien het voornamelijk om foto’s van documenten gaat. Bovendien wist u tijdens uw persoonlijk onderhoud een brief voor te leggen waarin uw problemen worden bevestigd en ook wordt gesproken over het verloren gaan van uw huis door het toedoen van vijanden in het jaar ‘2020’. Daar u in april 2021 voor de DVZ wist te verklaren dat uw huis slechts “drie dagen geleden” vuur vatte, verliezen uw documenten, alsook uw voornoemde verklaringen, plotsklaps al hun geloofwaardigheid.

Bovendien specificeerde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS met betrekking tot het verlies van uw huis verder meer dat het werd getroffen door een ‘LPG’ raket van de voormalige Afghaanse autoriteiten toen zij in gevecht waren met de taliban (CGVS p. 11). Ter staving van deze verklaring legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS vier foto’s voor van de restanten van uw huis voor (zie groene map document 12). Dat dit effectief uw huis betreft en niet gewoon een willekeurige ruïne, baseert zich echter slechts op blote beweringen. In het licht hiervan merkt het CGVS op dat het op zijn minst vreemd is dat de ramen van de woning die op de door u voorgelegde foto’s te zien zijn, deels intact zijn gebleven. Dit aldus ondanks de inslag van een ‘LPG’ raket en brand in uw huis. Voornoemde vaststellingen ondergraven danig uw verklaringen met betrekking tot het verlies van uw identiteitsdocument, waardoor er bij het CGVS reeds een eerste keer vragen rijzen over uw algehele oprechtheid en werkelijke identiteit.

In de plaats van uw taskara wist u dan weer wel een foto van een vergunning voor uw garagezaak voor te leggen waarop uw pasfoto en naam staat (zie groene map documenten 1 en CGVS p. 3). Echter rijzen er op basis van dit document eveneens vragen met betrekking tot uw geloofwaardigheid. Dit aangezien de desbetreffende vergunning een vergunning voor een zaak betreft voor, volgens de Afghaanse kalender, de periode vanaf de 23ste dag van de vierde maand in het jaar 1398 (14 juli 2019) tot de 30ste dag van de negende maand in het jaar 1398 (21 december 2019). Naar uw eigen verklaringen was u echter rond deze periode Afghanistan al ontvlucht. Zo verklaarde u voor de DVZ ongeveer in juli 2019 Afghanistan te hebben verlaten (zie administratie ‘Verklaring DVZ’ nr. 37). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u dan weer, volgens de Afghaanse kalender, in het jaar 1397 (2018) uit Afghanistan te zijn vertrokken (CGVS p. 5). Om hierna plots in een volgende verklaring te specificeren dat u in de maand Jawza van het jaar 1397 (juni 2018) óf 1398 (juni 2019) Afghanistan verliet (CGVS p. 6). Niet alleen zijn uw uiteenlopende verklaringen over de datum van uw vertrek uit Afghanistan uiterst bedenkelijk, ook vallen ál deze data van vertrek vrijwel vóór de door u aangevane vergunning van uw zaak. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat u na uw vertrek nog een vergunning voor een zaak in Afghanistan zou aangaan op uw naam. Rekening houdend met de door u aangehaalde talibanproblemen (zie infra) zou het bovendien zo mogelijk nog vreemder zijn dat u in de periode net voor uw vertrek nog een dergelijke vergunning zou aangaan. Voornoemde vaststellingen ondergraven uw relaas in grote mate, ondermijnen uw bewering ooit een garage te hebben uitgebaat en doen bovendien ook vermoeden dat u het CGVS liever geen zicht geeft op wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier van tweede verzoeker. Verzoekers slagen er niet in deze motieven aan de hand van valabele en concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, laat staan te ontcrachten of weerleggen.

Wat de invraagstelling van de identiteit van tweede verzoeker en van de authenticiteit van de neergelegde documenten betreft, halen verzoekers aan dat zij zich in Turkije bevonden toen hun huis in Afghanistan geraakt werd en in een brand opging, maar dat zij de exacte datum hiervan niet kennen. Dat zij de exacte datum niet zouden weten, strookt evenwel geenszins met tweede verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hun huis slechts "*drie dagen geleden*", meer bepaald op 13 april 2021, vuur vatte. Bovendien blijkt uit de foto van de voorgelegde brief waarin de problemen worden bevestigd en er ook wordt gesproken over het verloren gaan van het huis door toedoen van vijanden dat dit in het jaar 2020 was.

Verder betogen verzoekers dat ze niet weten hoe ze, naast de door hen neergelegde foto's die de brand in hun huis bewijzen, nog meer kunnen hard maken dat dit hun ouderlijk huis is. Ze menen hun best gedaan te hebben om bewijsmateriaal te verzamelen om hun relaas te staven en aan hun medewerkingsplicht te voldoen en betreuren ten eerste dat aan de foto's nauwelijks bewijswaarde wordt gehecht. De Raad stipt aan dat verzoekers inderdaad vier foto's neerlegden van restanten van een huis, maar dat hieruit niet blijkt dat het wel degelijk en effectief om hun ouderlijk huis gaat. De commissaris-generaal merkt ten andere terecht op dat het vreemd is dat de ramen van de woning die op de betreffende foto's te zien zijn deels intact zijn gebleven, dit ondanks de inslag van een 'LPG' raket op het huis, en de Raad stipt aan dat het in die omstandigheden dan ook vreemd is dat verzoekers wel menig document konden voorleggen die in een niet vernielde gastenkamer lagen, maar dat tweede verzoeker geen taskara kan voorleggen. Met hun *post factum* vergoelijking, dat de belangrijkste documenten in de vernielde kamer van de slaapkamer van hun ouders lagen, doen ze hieraan geen afbreuk. Ten andere leggen verzoekers op heden geen enkel stuk uit waaruit vermag te blijken dat de woning op de door hen neergelegde foto's wel degelijk hun ouderlijk huis is. Het komt de verwerende partij, noch de Raad toe lacunes in de bewijsvoering op te vullen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers de bovenstaande pertinente en draagkrachtige bevindingen in verband met de foto van een vergunning voor tweede verzoekers garagezaak volledig ongemoeid laten, zodat deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijven.

2.3.7.5. Vervolgens gaan verzoekers in op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van tweede verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal. Zij werpen vooreerst op dat het voor verzoekers om internationale bescherming niet zo eenvoudig is om de essentie van hun problemen te begrijpen en dat ze begrepen dat ze later de kans zouden krijgen om de incidenten toe te lichten en dat dit niet de bedoeling was van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3.7.5.1. Dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort moesten zijn, kan de frappante tegenstrijdigheden tussen tweede verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal evenwel niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezzen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat tweede verzoeker dermate essentiële en frappante elementen hier anders zou hebben weergegeven dan dat hij later tijdens zijn persoonlijk onderhoud deed.

Waar verzoekers opperen dat het voor verzoekers om internationale bescherming niet zo eenvoudig is om de essentie van hun problemen te begrijpen, stipt de Raad aan dat het verzoekers' taak is om hun verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo zij dit wensen, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat tweede verzoeker zou hebben verzocht om bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tweede verzoeker verklaarde de tolk die hem bijstond bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder goed te begrijpen en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden

indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Tweede verzoeker deed zulks bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet. Tweede verzoekers verklaringen werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken daarenboven aan hem voorgelezen. Hierna ondertekende hij zowel de vragenlijst als de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk voor akkoord. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Voorts ontving hij een kopie van de vragenlijst. Daarenboven verklaarde tweede verzoeker bij het commissariaat-generaal bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud, gevraagd naar zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat dit goed gegaan was, dat hij de tolk begrepen had en dat hij toen een korte samenvatting kon geven van zijn problemen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Dat verzoekers, na te zijn geconfronteerd met een aantal vaststellingen, hierop terugkomen, is derhalve niet ernstig.

2.3.7.5.2. Vervolgens bevestigen verzoekers dat tweede verzoeker wel degelijk twee keer werd meegenomen door de taliban. Gelet op het voormelde onder punt 2.3.7.5.1., kunnen verzoekers thans niet voorhouden dat de optekening bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat tweede verzoeker drie keer ontvoerd werd een vergissing betreft. In de ten aanzien van tweede verzoeker genomen bestreden beslissing wordt in dit verband verder nog terdege als volgt overwogen:

“Zo verklaarde u bij de DVZ dat u driemaal werd ontvoerd door de taliban en dat u telkens enkele uren werd vastgehouden, u werd gevraagd om te stoppen met uw winkel waar u automechanieker was, u hen moest vervoegen en gratis hun wagens moest herstellen (zie administratief dossier ‘vragenlijst CGVS’ nr. 5 en ‘verklaring DVZ’ nr. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS schetste u een heel ander beeld met betrekking tot de voornoemde situatie. Zo verklaarde u niet alleen dat uw garage geen herstellingen van wagens deed, maar ook dat u maar liefst meer dan honderd keer op vraag van de taliban met hen meeding om hun motorfietsen te herstellen (CGVS p. 15). Het betwistbaar voorwerp van uw herstellingen terzijde gelaten, dient er gewezen te worden op het opvallend aantal keren dat u de taliban ten dienste stond over een periode van twee jaar. Wanneer u dan ook werd geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ slechts sprak over drie ontvoeringen, wist u te specificeren dat het er geen drie maar wel twee waren. Het is dan ook opmerkelijk dat, ondanks het feit dat u meer dan honderd keer gedwongen ten dienste stond van de taliban, u wel slechts van twee ontvoeringen sprak, een aantal dat nota bene niet overeenkomt met uw verklaringen bij de DVZ. Daar het een dermate klein en specifiek aantal betreft is het bevreemdend dat u zich alsnog zó kon vergissen.”

Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat tweede verzoeker motoren en generatoren verstelde en geen wagens en dat hij verklaarde dat hij wel honderd keer verplicht werd door de taliban om hun motoren te herstellen, hetgeen uiteraard bij wijze van spreken is. Tweede verzoeker kon het exacte aantal niet tellen, maar het was héél vaak. Wanneer hij spreekt over de ontvoeringen, verwijst hij naar de momenten waarop hij motoren moest herstellen nadat hij dit weigerde omdat hij er niet langer voor betaald werd. De Raad merkt op dat, zoals hierboven genoegzaam wordt aangehaald, het betwistbaar voorwerp van tweede verzoekers herstellingen terzijde gelaten, hij toch wel een opvallend aantal keer de taliban ten dienste stond over een periode van twee jaar en dat het opmerkelijk is, ondanks het feit dat hij meer dan honderd keer gedwongen ten dienste stond van de taliban, dat hij slechts twee keer, en volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken drie keer, ontvoerd werd nadat hij zou geweigerd hebben. Tweede verzoekers verklaringen als dat hij meer dan honderd keer op vraag van de taliban meeding om hun motorfietsen te herstellen waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat verzoekers nu niet plotsklaps kunnen betogen dat tweede verzoeker bij wijze van spreken zei dat hij wel honderd keer verplicht werd motoren te herstellen.

2.3.7.5.3. In verband met de tegenspraak van tweede verzoeker omtrent de sluiting van zijn winkel wensen verzoekers te verduidelijken dat de garage op een gegeven moment één week gesloten werd door de toenmalige Afghaanse autoriteiten, wegens het niet betalen van belastingen en dat de taliban nooit vroegen om de garage te sluiten aangezien ze nood hadden aan tweede verzoekers diensten. Hiermee volharden ze evenwel enkel in een versie van de feiten en doen ze geen afbreuk aan tweede verzoekers duidelijke en ondubbelzinnige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban wilden dat hij zijn garage sloot.

2.3.7.5.4. Wat de explosie en het gevecht voor de garage betreft, waarbij hun oudste broer om het leven zou zijn gekomen en dit ongeveer een jaar voor hun vertrek uit Afghanistan, werpen verzoekers op dat ze niet weten van welke zijde de raket afkomstig was en dat dit incident, voor zover zij weten, toeval was. Hiermee doen verzoekers evenwel geenszins afbreuk aan het geheel van pertinente en terechte

overwegingen van de commissaris-generaal over de aperte tegenstrijdigheid over het gebruikte voorwerp, de verantwoordelijke voor en het tijdstip van de explosie en die luiden als volgt:

“Dit betreft een verklaring die alles behalve strookt met het feit dat u tegelijkertijd zowel bij de DVZ als bij het CGVS wist te vertellen dat uw winkel werd getroffen door een explosie. Zo verklaarde u bij de DVZ dat toen u weigerde de taliban te vervoegen, de taliban een bom in uw winkel plaatste en hiermee alles verwoestte. Hierbij zou uw broer om het leven zijn gekomen. U verklaarde na dit voorval Afghanistan te hebben verlaten (zie administratief dossier ‘vragenlijst CGVS’ nr. 5 en ‘verklaring DVZ’ nr. 17). Bij het CGVS wist u dan weer te specificeren dat twee à drie dagen nadat u weigerde om mee te gaan met de taliban, er een explosie voor uw garage plaatsvond naar aanleiding van een gevecht tussen de taliban en de voormalige Afghaanse autoriteiten dat in de buurt van uw garage plaatsvond (CGVS p. 12). U kon de raket die voor uw garage zou zijn gevallen echter niet specifiek linken aan uw conflict met de taliban. Na confrontatie met deze veelzeggende tegenstrijdigheid, draaide u plots uw kar door te verklaren dat u niet wist of het een bom was die tot ontploffing kwam of een raket die op uw garage werd afgevuurd. Hieraan voegde u merkwaardig genoeg toe dat u ook niet wist of het de taliban of de overheid was die deze mogelijks doelbewust afvuurde richting uw garage (CGVS p. 17). Weerom laat u op deze wijze alle transparantie achterwege. Ook voor wat betreft het tijdstip van de explosie die uw winkel trof, laat u na een eensluidende verklaring af te leggen. Zo gaf u aan bij de DVZ dat uw garage één à anderhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ werd verwoest. Daar dit persoonlijk onderhoud plaatsvond op 16 april 2021, wil dit zeggen dat uw garage ongeveer tussen november 2019 en april 2020 werd verwoest (zie administratief dossier ‘vragenlijst CGVS’ nr. 5). Uit uw hierboven vernoemde verklaringen bleek echter dat u ten laatste in juli 2019 Afghanistan verliet, hetgeen bijzonder bevreemdend is. Bovendien verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw garage vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd getroffen door een explosie, waardoor de contradictie met uw verklaring bij de DVZ enkel groter wordt en uw geloofwaardigheid naar een nieuw dieptepunt zakt (zie supra en CGVS p. 17-18). Aan deze vaststelling dient volledigheidshalve te worden toegevoegd dat u nalaat iets van documentatie voor te leggen die zowel de schade aan uw winkel als de dood van uw broer zouden staven, waardoor het CGVS zich aldus enkel kan baseren op uw blote en ongeloofwaardig bevonden beweringen.”

2.3.7.5.5. Aansluitend hierop merkt de Raad op dat verzoekers volgende overweging van de commissaris-generaal, die eveneens pertinent en draagkrachtig is, volledig ongemoeid laten, zodat deze bij gebrek aan dienstig verweer, gehandhaafd blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt:

“Aansluitend op voornoemde vaststelling, stelt het CGVS aldus vast dat u in tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ, níet meteen na de explosie die uw garage trof het besluit nam om Afghanistan te ontvluchten. Meer nog, u verklaarde bij het CGVS dat u een tijdje na de dood van uw broer, verrassend genoeg opnieuw gevraagd werd door de taliban om hun motorfietsen te herstellen. Pas na een aanval door de voormalige Afghaanse autoriteiten op de taliban gedurende deze herstelling en het feit dat u voor de talibanrechtbank er verschillende keren van beticht werd om de autoriteiten te hebben ingelicht over de locatie van de taliban en de uitbuiting van uw diensten, besloot u het land te verlaten (zie infra). Dat u dergelijke essentiële elementen naliét om reeds bij de DVZ voor te leggen, kan alles behalve serieus genomen worden. In het licht hiervan dient er bovendien op gewezen te worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS overigens bevestigde dat het gesprek met de DVZ goed was verlopen. U werd er bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en hoewel u meende slechts een korte samenvatting te mogen geven van uw motieven, had u na afloop niets meer toe te voegen. Bovendien werden uw verklaringen u voorgelezen en verklaarde u zich akkoord met de inhoud ervan (CGVS p. 3; Vragenlijst CGVS). Dat u zichzelf aldus dusdanig en meermaals zou tegenspreken ondergraaft uw geloofwaardigheid dan ook in grote mate.”

2.3.7.5.6. De Raad treedt, gelet op het geheel van wat voorafgaat, het oordeel van de commissaris-generaal bij dat voornoemde flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die tweede verzoeker aflegde voor de Belgische asielinstanties aangaande dermate wezenlijke onderdelen van het gezamenlijk voorgehouden vluchtrelaas, alsook zijn uiterst gebrekkige en vage verklaringen die hiermee gepaard gingen, de algehele geloofwaardigheid onomkeerbaar aantasten.

2.3.7.5.7. Vervolgens treedt de Raad het omstandig gemotiveerde oordeel van de commissaris-generaal bij dat het vluchtrelaas logica en transparantie ontbreekt.

2.3.7.6.1. In verband met het gebrek aan kennis in tweede verzoekers hoofde over de talibanleden die hem telkens contacteerden, halen verzoekers aan dat zij niet weten welke informatie de verwerende partij

dan wel verwachtte. Het enige deel van de verborgen gehouden gezichten van de gewapende talibanleden dat duidelijk was waren hun ogen. Deze talibs spraken niet met tweede verzoeker, tenzij om hem bevelen te geven en hij weet absoluut niets over hen, ondanks het feit dat hij verschillende keren met hen mee moest komen. Met dit betoog slagen verzoekers er evenwel niet in te verklaren waarom tweede verzoeker nauwelijks iets kon vertellen over de betrokken talibanleden en slechts een zeer zwakke persoonsomschrijving kon geven. Tweede verzoeker gaf immers aan dat hij in een periode van twee jaar meer dan honderd keer (gedwongen) voor de taliban bromfietsen moest repareren. Dat de talibs waarmee hij in contact kwam altijd gemaskeerd waren en een bril droegen, kan, gelet op de frequentie van de ontmoetingen waarbij hij op regelmatige basis enkele uren met hun spendeerde, het gegeven dat hij geld, tarwe en rijst van hen ontving en het feit dat volgens zijn verklaringen de taliban gedurende verschillende periodes zelf de controle hadden over zijn dorp, maar moeilijk voor waar worden aangenomen.

Waar verzoekers betogen dat zij niet weten welke informatie van hen verwacht werd, merkt de Raad op dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekers dat bepaalde vragen niet gesteld werden niet dienstig. Overigens lichten verzoekers niet toe met welk nut de *protection officer* tweede verzoeker had moeten duiden welke aanvullende informatie dan wel wenselijk was, noch welke bijkomende informatie hij dan had kunnen geven die zijn toch wel manifeste onwetendheid over zijn vervolgers ontkrachten.

Tot slot, dat beide verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouden de namen gaven van de strijders die ze kennen, doet dan weer geenszins afbreuk aan volgende terechte en pertinente vaststelling: *“Ook wanneer u sprak over de naam van het talibanlid dat u contacteerde in het kader van uw berechting voor de rechtbank van de taliban, blijft u meer dan vaag. Zo verklaarde u op raadselachtig wijze dat hij, als hoofd van de taliban van de noordelijke zoon, ‘Q.’ genoemd werd. Dit betekent echter simpelweg ‘persoon die de Koran citeert’ (CGVS p. 12). Het is bijgevolg zeer opvallend dat u zijn naam niet verder wist te specificeren, ondanks zijn vooraanstaande rol zowel bij de taliban als in uw relaas”.*

2.3.7.6.2. Verder wordt in de ten aanzien van tweede verzoeker genomen beslissing terecht en terdege uiteengezet dat het op zijn minst opmerkelijk is dat de taliban net beroep zouden doen op een garagist die behoort tot een familie die niet volledig bij hen in de smaak viel en wiens garage zich in het centrum van een grote stad bevond, zijnde een locatie die *nota bene* overwegend uitsluitend onder de controle stond van de voormalige Afghaanse autoriteiten. Dat de taliban bijgevolg specifiek het risico namen om uitsluitend tweede verzoeker in te schakelen voor de herstellingen aan hun bromfietsen, is weinig aannemelijk en het is des te meer bevreemdend dat ze hem dwongen voor hen te werken. De verwijzing naar gedwongen rekrutering in de bestreden beslissing en de kritiek daarop in het verzoekschrift acht de Raad overtuigend en, gelet op de volstreekte ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, niet dienstig.

2.3.7.6.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekers volgende terechte en draagkrachtige motieven, die bijdragen tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, ongemoeid laten zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven:

“Voor wat betreft uw situatieschets met betrekking tot de specifieke problemen met de taliban die u ertoe brachten om Afghanistan te ontvluchten, stelde het CGVS vast dat deze wegens gebrek aan logica als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd moet worden. U verklaarde de overheid op de hoogte te hebben gebracht van de gedwongen dienstverleningen voor en wanbetalingen van de taliban aan de hand van een brief die u liet opstellen door uw dorpsoudsten. Niet alleen vormt dit een uiterst onbezonnen en onlogische reactie, gezien de diensten die u reeds aan de taliban leverde de afgelopen jaren en de vijandschap tussen beide partijen, ook berust deze handeling slechts op blote beweringen die u niet staakt (CGVS p. 21). Zelfs indien u wel de voormalige Afghaanse autoriteiten zou hebben gecontacteerd zou het bovendien zeer vreemd zijn dat de taliban dit überhaupt te weten kwam. Op basis van voornoemde vaststellingen wist u het CGVS dan ook alles behalve te overtuigen van deze interactie met de autoriteiten. Bovendien verklaarde u dat u een tijdje na de explosie die uw garage trof, opnieuw werd gevraagd om motorfietsen van de taliban op locatie te gaan herstellen. Dat dit na voornoemde aanslag en klachten bij de autoriteiten weerom aan u werd gevraagd, is frappant. U stelde daarenboven dat het mogelijks de taliban kon zijn die uw garage trachtte te verwoesten omwille van uw weigering om voor hen te werken. Dat zij daarna ondanks het verlies van uw garage en het wantrouwen dat zij reeds tegenover u hadden getoond alsnog specifiek u nodig hadden voor de reparatie van hun motorfietsen, tart alle verbeelding. Net zoals het feit dat u verklaarde in een onafhankelijke taxi naar de locatie van herstel te zijn gebracht. Te meer u sprak van een ontvoering door de taliban na het overlijden van uw broer, kan dit alles behalve op deze wijze omschreven worden (CGVS p. 17). U werd dan ook naar eigen zeggen in het kader van de

gedwongen herstellingen steeds via een onafhankelijke taxichauffeur telefonisch gecontacteerd door de taliban en naar de desbetreffende locatie gebracht. Het gezag dat u op deze wijze toekent aan de taliban is opmerkelijk (CGVS p. 16).

Tijdens uw laatste herstelling voor de taliban vlogen er naar uwer verklaringen drones over (CGVS p. 12). Van deze drones maakte u vreemd genoeg wat later plots vliegtuigen (CGVS p. 18). Een noemenswaardig verschil dat weerom de wenkbrauwen doet fronsen. Het vliegend object dat de talibanleden deed wegvlugten in hun wagen terzijde gelaten, merkt het CGVS overigens op dat het tegen alle logica indruist dat u vervolgens beticht wordt van het vrijgeven van de locatie van de taliban. Zo gaf u zelf aan dat er vooreerst drones of vliegtuigen van de voormalige Afghaanse autoriteiten overvlogen voor de aanval op de motorfietsen effectief plaatsvond. Vanuit vogelperspectief konden de voormalige Afghaanse autoriteiten ongetwijfeld personen traceren die zich, zoals u zelf reeds omschreef, duidelijk qua klederdracht onderscheidde van een gewone burger. Zijnde altijd gemaskerd en met een bril (CGVS p. 17). Verder meer kan op basis van uw omschrijving van de veiligheidssituatie in uw regio worden vastgesteld dat er op regelmatige basis een machtswisseling was tussen de voormalige Afghaanse autoriteiten en de taliban (CGVS p. 6). Het zich voordoen van een dergelijke gerichte aanval door de voormalige Afghaanse autoriteiten hoeft dan ook geen verrassing te zijn. Het lijkt dan ook uiterst bizar dat u, als gegeerde garagist van de taliban hier de schuld van zou krijgen. Verder meer dient er op gewezen te worden dat de locaties waar u de herstellingen uitvoerde alles behalve geheime locaties uitmaakten. Zo betrof de herstelllocatie die werd aangevallen door de autoriteiten meer specifiek de Vrijdagsbazaar, waar naar uw eigen omschrijving aldus andere winkels aanwezig waren en een aantal recreatieve sportvelden (CGVS p. 12). Alles behalve een afgelegen locatie dus. Dat u bijgevolg specifiek gevisieerd wordt ondanks de ongetwijfeld talrijke aanwezigheid van andere personen, raakt kant noch wal. Eens geconfronteerd met de aanwezigheid van de taxichauffeur die ook geen lid was van de taliban en zijn mogelijke contacten met de autoriteiten, wist u hier slechts een gebrekkige verklaring voor te geven (CGVS p. 17). Zo wees u op het feit dat het net tijdens uw aanwezigheid gebeurde en alle andere keren niet (CGVS p. 19). Deze verklaring houdt absoluut geen stand, mede omdat u reeds meer dan honderd keer met de taliban meeging zonder dat er iets gebeurde, u bovendien zelf aanwezig was op de locatie die gebombardeerd werd en nota bene ná de taliban deze locatie verliet (CGVS p. 12). Op deze wijze wist u alles behalve de aantijgingen van de taliban aan uw adres hard te maken.

Wegens het voornoemde gebrek aan reden van de taliban om u met de vinger te wijzen en te berechten, is het geen verrassing dat u alsook nalaat consistente verklaringen af te leggen met betrekking uw oproepingen voor de talibanrechtbank. Zo is eerst en vooral de mate waarin u volledig naast de kwestie antwoordde op duidelijk geformuleerde vragen aangaande dit onderdeel van uw relaas, enorm opvallend. Deze werden door het CGVS uitgelicht en aan de map met landeninformatie toegevoegd (zie document 1). U liet meer specifiek faliekant na om een duidelijk zicht te geven op zowel de tijdsaanduiding als de frequentie van uw bezoeken aan de rechtbank. Zo gaf u vooreerst aan twee keer de talibanrechtbank te hebben bezocht. De eerste keer werd u de dag na de aanval op de taliban opgeroepen om naar de rechtbank te komen. De tweede en laatste keer die u in eerste instantie vooropstelde, zou volgens u enkele dagen later zijn geweest. Dit was meteen ook het moment dat uw vader werd geslagen door de taliban. Nadat de taliban u hierna dagelijks lastig begon te vallen, besloot u om het land te verlaten (CGVS p. 12-13). Echter wanneer u hierover specifiek opnieuw werd gevraagd, gaf u plots volledig andere informatie vrij. Zo verklaarde u plots meer dan tien keer naar de talibanrechtbank te zijn geweest en meer specifiek twee keer per week. Uw vader zou na deze intensieve terrorisatie de laatste keer, zijnde een week voor uw vertrek, geslagen zijn geweest (CGVS p. 17-18). Aldus niet enkele dagen nadat u voor de eerste keer de talibanrechtbank bezocht zoals u vooreerst vooropstelde. Voornoemde verklaringen stroken aldus allerminst met wat u kort daarvoor hierover uit de doeken deed, waardoor u alles behalve op consistente en transparante wijze ook dit onderdeel van uw relaas eigenhandig ondergraaft. Daarenboven is de modus operandi van de taliban die u op deze wijze vooropstelde allerminst overtuigend. Zo is het bizar dat de taliban u meerdere malen opriep en u beschuldigde van verraad zonder effectief tot een bestraffing te komen. Dat zij u volgens u op deze wijze wilde doen bekennen dat u de overheid contacteerde is bizar (CGVS p. 18), aangezien u zelf tegelijkertijd aangaf dat zij reeds overtuigd waren van uw contacten met de overheid en zij bovendien aan u wisten te vertellen dat de macht om alles te bepalen in hun handen ligt (CGVS p. 13). Dat zij aldus nog zouden wachten op uw bekentenis, kan allerminst aangenomen worden. Bovendien moet in het kader hiervan opgemerkt worden dat het simpelweg bizar zou zijn dat u, zijnde een spion die al eerder de locatie van de taliban aan de autoriteiten zou hebben doorgegeven, meermaals zou worden opgeroepen om de talibanrechtbank te bezoeken. Het is dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat de taliban het risico zou nemen om mogelijks op deze wijze opnieuw te worden gebombardeerd. Uw algeheel gebrek aan transparantie en consistentie met betrekking

tot dermate essentiële elementen in uw vluchtrelaas, zorgt ervoor dat uw problemen met de taliban allerminst geloofwaardig bevonden kunnen worden.”

Wat dit laatste motief betreft, komen verzoekers niet verder dan op te werpen dat tweede verzoeker tweemaal werd opgeroepen om zich naar de talibanrechtbank te begeven en dat hij dan wel geen straf kreeg, maar verplicht werd om zijn diensten te blijven verlenen zonder hiervoor vergoed te worden. Door te volharden in één versie van de feiten doen verzoekers evenwel op geen enkele wijze afbreuk aan de terechte vaststellingen in verband met het aantal keer dat hij werd opgeroepen en de *modus operandi* van de taliban.

2.3.7.7. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten en de door eerste verzoeker gemaakte opmerkingen bij de notities van zijn persoonlijk onderhoud zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken en opmerkingen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.8. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stonden. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.7.9. In het verzoekschrift gaan verzoekers verder in op hun (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factore* regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotaliban* regering, evenals de provinciale *de-factore* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale

analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Dat onvoldoende onderzoek zou zijn verricht naar de situatie van verzoekers na de machtsovername kan niet worden aangenomen. Zo werden beide verzoekers gehoord een jaar na de machtsovername en werd in de bestreden beslissingen hiermee rekening gehouden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij nogmaals dienden te worden gehoord. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoekers ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om zowel tijdens als na hun persoonlijk onderhoud alsook nadien in hun verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting – waarop zij overigens niet in persoon aanwezig waren – op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op hun eigen persoonlijke situatie.

De Raad stelt verder vast dat ten aanzien van eerste verzoeker door de commissaris-generaal ook terdege werd ingegaan op de overige door hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangehaalde redenen

waarom hij liever niet terugkeert naar zijn land van herkomst en dat tweede verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen andere redenen dan het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas aanhaalde waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Verzoekers beweren in het verzoekschrift weliswaar dat zij zijn verwesterd of als zodanig kunnen worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch zij laten na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen.

Verzoekers hebben in Afghanistan gewoond tot hun respectievelijk twaalf à dertien en zestien à zeventien jaar. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekers een deel van hun vormende jaren buiten Afghanistan hebben doorgebracht, laten verzoekers na om *in concreto* aan te tonen dat hun louter verblijf in België sinds eind 2020 - begin 2021 hen dermate zou hebben verwesterd dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verder blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoekers zich nog steeds bedienen van een tolk Pashtou, dat zij ook nog een netwerk hebben in hun beweerde regio van herkomst en dat tweede verzoeker aangaf, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, zeer regelmatig met hun familie in contact te staan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker p. 6, 11, 14-15). Verzoekers kunnen zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekers brengen geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zij niet in staat zouden zijn zich te conformeren aan de huidige Afgaanse context. Het loutere gegeven dat verzoekers afkomstig zijn uit de provincie Kunduz is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in hun hoofde vast te stellen.

Verzoekers laten na om *in concreto* aan te tonen dat hun verblijf in Europa gedurende drie jaar hen dermate heeft verwesterd dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt immers vast dat verzoekers geen concrete elementen aanreiken waaruit blijkt dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk hebben eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zullen kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

In het verzoekschrift betogen verzoekers dat zij een heel andere kledingstijl hebben, geen lange baard hebben en graag naar muziek luisteren. De Raad herhaalt dat het hebben van een bepaalde westerse kledingstijl en uiterlijk en het aannemen van een westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoekers aannemelijk maken dat dit bijzonder belangrijk is voor hen en een wezenlijk bestanddeel vormt van hun identiteit of morele integriteit. Het komt aan verzoekers toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl hebben aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor hun identiteit of morele integriteit dat er van hen niet mag verwacht worden dat zij deze levenswijze opgeven dan wel aanpassen om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De kleding die verzoekers in België dragen, het ontbreken van een baard in België en het graag luisteren naar verder niet gespecificeerde muziek, kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als dergelijke kenmerken of gedragingen. Ze zijn niet van aard om te worden beschouwd als persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoekers tonen niet aan dat het aanpassen van hun kledingstijl en uiterlijk en het opgeven van luisteren naar bepaalde muziek een zodanige schending van een fundamenteel recht zou inhouden dat dit neerkomt op vervolging of ernstige schade.

Dat zij hun best doen om Frans te leren, dat zij een sociaal netwerk zouden hebben uitgebouwd, dat eerste verzoeker school loopt en tweede verzoeker werkt, allen overigens blote beweringen die geenszins worden gestaafd, toont louter aan dat verzoekers zich aanpassen aan de omstandigheden van hun verblijf alhier in België in het kader van hun lopende procedure om internationale bescherming. Verzoekers maken evenwel nergens *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van scholing en tewerkstelling in België en het willen leren van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zullen worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico lopen om vervolgd te worden door de taliban, die hen zouden kunnen beschouwen als personen die waarden hebben ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Ten andere stipt de Raad aan dat eerste verzoeker het grondgebied heeft verlaten, zoals moet blijken uit de beslissing tot beëindiging van de voorgedij, en dat tweede verzoeker niet in persoon aanwezig was ter

terechtzitting zodat deze ook geen nadere toelichting kon verschaffen aangaande voornoemde elementen.

De vraag of de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Voorts maken verzoekers niet aannemelijk dat zij voor hun vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers Afghanistan verlieten omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of hun lokale gemeenschap een risico zouden lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat hun vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengen verzoekers enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zouden komen.

Wat betreft verzoekers' betoog over leven onder het volgens hen allerm minst humaan beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken, blijven verzoekers daartoe in gebreke.

Waar verzoekers nog wijzen op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de gemeenschap gestigmatiseerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen hebben verzoekers, die nog steeds contacten onderhouden met hun familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengen zij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door hun familie zouden worden verstoten, laat staan dat er in hun hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperken verzoekers zich wat dit betreft in hun verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken.

Inzake de verwijzingen naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er, ten opzichte van het aangehaalde arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

2.3.7.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers brengen geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoekers verwijzen in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekers aanvoeren dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties

worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekers. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekers *in casu* persoonlijk worden geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoekers nog verwijzen naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de preciaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoekers deze pijnpunten nogmaals benadrukken, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 19 september 2023 kunnen verzoekers ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekers om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekers naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekers zijn afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekers brengen, met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Gelet op de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door de verwerende partij geactualiseerd bij haar aanvullende nota van 19 september 2021³, kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen en welke werd bijgevoegd aan het verzoekschrift is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Met hun verwijzing naar nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan en ook in Kunduz nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies, werd bij de beoordeling van verzoekers' nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet terdege rekening gehouden.

Er dient verder te worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die voor hen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoekers laten overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat zij jonge mannen zijn die ruime tijd in Europa verblijven, het risico in hun hoofde zouden verhogen, te meer gelet op de vaststellingen onder punt 2.3.7.9.

In zoverre verzoekers ook hier verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 dient opnieuw te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers bovendien niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie.

2.3.8.4. Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking

komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat beide verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord, eerste verzoeker overigens door een gespecialiseerd *protection officer* gelet op zijn minderjarigheid. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en eerste verzoeker tevens door zijn toenmalige voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. De Raad ziet tot slot geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en wijst erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleven aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS